

[Lysholt Hansen.]

efter den bedømmelse, der var i B.T. i går. Det tyder på, at til trods for, at folk har fået trukket kildeskat af deres løn i december måned, siger man alligevel: ja men vi forbruger. Jeg tror, det vil gå ligesådan i det kommende år, og det må give anledning til overvejelser.

Det var bl. a. disse ting, vi ville diskutere med finansministeren i det møde, vi havde i finansudvalget om en finansplan. Jeg vil gerne have lov at sige til finansministeren, at min kritik bestemt ikke var bestemt af, at der skal siges noget, kritikken var velment, nødvendig og en opfordring til, at det blev anderledes. Kendsgerningen er jo nemlig den, at ved det samråd, hvor vi skulle have diskuteret de ting, som vi diskuterer i dag, og som ligger i den økonomiske oversigt, havde ministeren ikke ét eneste svar til os.

Lad mig indrømme, at ingen af os er lek-sika, ingen kan huske alt. Ministeren har været til en række samråd i årenes løb og må indrømme, at jeg har været langmodig og altid fundet mig i, at vi fik skriftligt svar; jeg tror, ministeren må indrømme, at i den periode, hvor ministeren ikke var så rask, som han heldigvis er nu, var jeg altid klar til at vente. Men når ministeren nu — og det glæder mig — kan gå ind i den politiske debat igen, så må vi også forlange, at vi i finansudvalget kommer til at drøfte tingene med hinanden, og at ministeren ikke, når vi har denne for os generelle drøftelse, bare siger: det kan jeg ikke svare på, jeg skal sende et skriftligt svar over. På den måde giver man os ikke rimelig mulighed for i virkeligheden at gå i dybden sammen med regeringen omkring de økonomiske problemer. Ministeren havde ikke ét svar, og at der så oven i købet skulle gå en måned, det er uacceptabelt for os.

Tidligere ministre har mødt velforberedt, selv om de ofte har måttet sige: det og det problem kan jeg ikke klare omgående, men jeg skal vende tilbage til det. Den nuværende minister indlader sig overhovedet ikke på nogen form for forhandling med finansudvalget. Hvordan skal vi i oppositionen kunne arbejde, når vi intet kan få at vide i finansudvalget, og når vi derefter her i salen affejes let og elegant med, at der sådan set ikke er særlig store problemer, til trods for

at det faktisk er gået galt med hvert eneste punkt af regeringens politik, bortset fra ét, det må jeg erkende: der har ikke været arbejdsløshed, den er ikke steget. Det skal regeringen have ros for, men så kan jeg faktisk heller ikke finde flere punkter, hvor jeg kan rose den.

Må jeg så lige have lov til at vende tilbage til økonomiministeren med hensyn til investeringsudvalget; økonomiministeren ville jo slippe let og elegant hen over, at man ikke har indkaldt dette udvalg. Det var næsten, som om ministeren ikke vidste, at det var ham, der havde haft ansvaret for det; han var lige ved at skyde ansvaret over på finansministeren. Ja, økonomiministeren ryster på hovedet, men det var jo det, han gjorde, han sagde: det hører under finansministeren. Hvis man i regeringen har hittet ud af, at det skal høre under finansministeren, havde det vel været rimeligt, at man var kommet her til dette ting, som har truffet beslutningen, og havde bedt os om at ændre denne beslutning. Det kan ikke være rigtigt, særlig efter at jeg for to år siden gjorde det samme krav om oplysning: over for investeringsudvalget gældende, at økonomiministeren ignorerer det fuldstændigt og siger: det er lige meget, det er bare en beslutning, folketinget har truffet; den går ikke. Hvis vi skal have et investeringsudvalg herinde; så skal det arbejde, ellers skal vi simpelt hen have det ophævet, vi skal ikke have udvalg, som bare sidder herinde for at sidde.

Jeg kan godt sige, at vi for vort vedkommende i hvert fald vil drage visse slutninger af dette. Det var måske rigtigt, om vi fik en forhandling hurtigst muligt, hvis regeringen ikke ønsker, at dette udvalg skal arbejde, om at få det ophævet. Men jeg må lige gøre opmærksom på — og dér sidder jo landbrugsministeren, som ikke har taget ordet endnu, selv om jeg opfordrede ham til det i går — at det var de radikale og venstre, der krævede dette udvalg for i samarbejde med den daværende regering allerede på et tidligt tidspunkt at kunne gå ind i investeringsplanlægningen, og det sagde den daværende regering ja til. Jeg forstår nu, at den nuværende regering ikke ønsker at drage oppositionen ind. All right, det må vi tage til efterretning, men så kan vi vel også fremtidig, hvis vi engang kommer til at sidde på